

РЕШЕНИЕ

№ 5521

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110130060 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен директор срещу Б. З. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, с която се иска да бъде признато за установено, че ответника дължи сумата от 1874.29 лева, от които 1534.10 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС за периода м.05.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г., до изплащане на вземането, 317.05 лева - мораторна лихва за забава от 15.11.2019 г. до 11.10.2022г., както и суми за дялово разпределение 18.12 лева - главница за периода от м.09.2019г. до м.02.2021г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 5.02 лева - лихва за периода от 31.10.2019г. до 11.10.2022г. , за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №58945/2022 г. на СРС, 46 състав.

С Определение от 06.07.2023 г. съдът е констатирал, че в СРС е висящо гр.д. № 48095/2022 г. на 49 състав. То е образувано по искова молба на Б. З. П. срещу „ФИРМА“ ЕАД с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата от 5241.12 лева - главница за топлинна енергия за периода от м.06.2016 до м.07.2022, както и лихва в размер от 1480.90 лева за периода от м.06.2016 до м.07.2022г., които задължения касаят същия топлоснабден имот. Прието е, че доколкото предмет на съдебния процес както по положителен, така и по отрицателен установителен иск, е съществуването на вземането, доказателствената тежест ще се разпреди между страните по идентичен начин, независимо какво качество имат в процеса – в тежест на кредитора е да докаже съществуването, изискуемостта и размера на вземането, независимо дали е ищец или ответник-в процесния случай касателно периода от м.05.2019г. до м.04.2021г по отношение на сумата за доставена ТЕ е налице идентитет

между двете производства. Същото обаче не води до недопустимост на последващо заведеното такова по реда на чл. 422 ГПК.

Влизане в сила на решението по отрицателния установителен иск не влече никакви последици по отношение на издадената заповед за изпълнение – дори същият да е отхвърлен, което по същество означава, че вземането е признато, заповедта за изпълнение не би могла да влезе в сила, доколкото при подадено възражение кредиторът следва да предяви иск по реда на чл. 422 ГПК и едва след влизане в сила на решението, с което този иск е уважен, заповедта за изпълнение влиза в сила – чл. 416 ГПК. Липсва на законодателен механизъм да бъде установена връзка между делото, образувано по заявлението за издаване на заповед за изпълнение и делото, образувано по отрицателния установителен иск – например при отхвърляне на отрицателния установителен иск заповедта за изпълнение да влиза в сила.

С определението от 06.07.2023 г. съдът е намерил, че в процесния случай е налице предпоставката на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. Това е така доколкото ако за частта касаеща процесния период, предявения иск по гр.д. № 48095/2022 г. на СРС бъде уважен със СПН, ще се отрече съществуването на вземането на ФИРМА” ЕАД, което ще доведе до недопустимост на настоящото производство в тази част/ само относно главницата за ТЕ/. В случай, че предявеният отрицателен установителен иск обаче бъде отхвърлен за ищеца в настоящото производство ще съществува правен интерес да се снабди с годно изпълнително основание, каквото не би било решението по отхвърлен отрицателен установителен иск, а път на защита би бил осъдителен иск или установителен такъв по чл. 422 въз основа на издадена заповед за изпълнение.

С молба от 18.01.2024 г. ответникът сочи, че е налице постановено решение по обуславящото дело. С Решение № 19653/ 29.11.2023 г. по гр.д. № 48095/2022 г. на 49 състав на СРС е прието за установено, че Б. З. П. не дължи на „ФИРМА”ЕАД сумата от 2559.76 лева /главница/- топлинна енергия за периода от м.06.2016 до м.06.2019 и сумата от 1134.33 лева- лихва за забава за периода от м.06.2016 до м.06.2019 г.

Налице е формирана сила на пресъдено нещо, че не са дължи главница за ТЕ за периода от месец май 2019 г. до месец юни 2019 г.

Производството е възобновено и на ищеца са дадени указания да посочи от общо претендирания размер от 1534.10 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС за периода м.05.2019г. до м.04.2021г. каква част се претендира за периода от м.05 до м.06 2019 г. и каква част се претендира за периода от м.07.2019 г. до м.04.2021 г.

С молба от 29.01.2024 г. ищецът сочи, че стойността на претендираната ТЕ за период от 01.05.2019 г. до 30.06.2019 г. е в размер на 60.39 лева, а за периода м.07.2019 г.- 04.2021 г. в размер на 1473.71 лева.

С Определение от 31.01.2024 г. е прекратено производството по гр.д. №30060/2023 г., в частта в която ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен

директор иска да бъде признато за установено Б. З. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, че дължи сумата от 60.39 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС за периода от 01.05.2019г. до 30.06.2019 г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г., до изплащане на вземането, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №58945/2022 г. на СРС, 46 състав.

Производството е висящо, в частта в която „ФИРМА“ ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен директор срещу Б. З. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС иска да бъде признато за установено, че ответника дължи сумите: 1473.71 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС за периода м.07.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г., до изплащане на вземането, 317.05 лева - мораторна лихва за забава от 15.11.2019 г. до 11.10.2022г., както и суми за дялово разпределение 18.12 лева - главница за периода от м.09.2019г. до м.02.2021г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г. до окончателното изплащане на вземането, и 5.02 лева - лихва за периода от 31.10.2019г. до 11.10.2022г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №58945/2022 г. на СРС, 46 състав.

Посочен е адрес на топлоснабдения имот: АДРЕС, аб. № ***** ИД номер: *****.

Ищецът твърди, че ответника, в качеството си на собственик на процесния топлоснабден имот, е клиент на ТЕ по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост (СЕС), присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването.

Сочи се, че съгласно чл. 150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/, които в процесния случай се изготвят от „ФИРМА“ ЕАД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите влизат в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и клиентите на ТЕ, без да е необходимо изричното им приемане от страна на клиентите, като ответниците не са упражнили правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 ЗЕЕЕ) и спрямо него са влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от „ФИРМА“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение от 2016 г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Монитор“ в сила от 10.07.2016 г.

Излагат се съображения, че съгласно чл.33 от ОУ, клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 и ал.2 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Също така имат задължение да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно влезлите в сила ОУ топлопреносното предприятие начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2. При неизпълнение в срок на задълженията по ал. 2, Клиентите заплащат на продавача обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата до момента на заплащането на дължимата сума за топлинна енергия.

Твърди се, че ответникът е използвал доставяната от дружеството- ищец ТЕ през процесния период и към настоящия момент не е погасил задължението си.

Сочи се, че на основание чл. 139 от ЗЕ разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а от ЗЕ. В настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намира имота на ответника, са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с „ФДР”ООД.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който се оспорват исквете.

Сочи се, че претендираните суми са погасени по давност на основание чл. 111, б. „в“ от ЗЗД. Изложени са доводи, че е включването на прогнозните месечни суми в общата фактура е незаконосъобразно и така се цели заобикаляне на възражение за изтекла погасителна давност.

Поддържа се, че ответникът не е собственик или ползвател на имота, съответно не е обвързан от ОУ на ищеца.

Излагат се доводи за недължимост на цената на услугата за „дялово разпределение“ и лихвата за забава върху нея.

Оспорва се дължимостта и на лихвата за забава върху главницата за ТЕ като погасена по давност и като неприложимост и неяснота на клаузата на чл. 33, ал. 2-4 от ОУ на ищеца.

Съдът е сезиран с обективно кумулативно съединени с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД във вр. чл. 422 ГПК.

На 28.10.2022 г. „ФИРМА“ ЕАД е депозирало пред СРС заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК срещу Б. З. П. за следните суми: 1 534,10 лева (хиляда петстотин тридесет и четири лева и 10 стотинки), представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за период от 28.10.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 317,05 лева (триста и седемнадесет лева и 05 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 15.11.2019 г. до 11.10.2022 г., 18,12 лева (осемнадесет лева и 12 стотинки), представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.09.2019 г. до 28.02.2021 г., ведно със законна лихва за период от 28.10.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 5,02 лева (пет лева и 02 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 31.10.2019 г. до 11.10.2022 г. - задължение за доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение за топлоснабден имот, находящ се на адрес АДРЕС, аб.№ *****.

С разпореждане от 17.12.2022 г. по ч. гр. д. № 58945/2022г. по описа на СРС, съдът е постановил исканата заповед за изпълнение, като е присъдил на заявителя и сторените в заповедното производство разноски в размер на 37.49 лв. за заплатена държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение

Заповедта е връчена на длъжника и в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК е депозирано писмено възражение от длъжника, намирайки вземането – предмет на заповедта, за недължимо, като на основание чл. 415, ал. 1, т.1 ГПК на ищеца са дадени указания за предявяване на установителен иск. В срока по чл.415, ал.4 ГПК ищецът е предявил икове за установяване на вземанията си по исков ред.

С Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ Б. З. П. е придобил аАДРЕС

Видно от Удостоверение изх. №№ *****[1]/ 15. 03. 2024 г. на ГИС адрес: АДРЕС се отнася за жилищна сграда - многофамилна с пет входа, отразена с идентификатор

***** в кадастралната карта и кадастралните регистри, одобрени със Заповед № РД-18-51 от 15.07.2010 г. на изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър, попадаща в кв. АДРЕС

Видно от представения протокол от проведеното през на 15.07.2002 г. Общо събрание на собствениците на етажна собственост, находяща се в АДРЕС, етажните собственици са взели решение да се сключи договор с „ФДР ООД, което дружество да извършва индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода и издаване на обща и индивидуални сметки.

Представен е договор от 12.08.2002 г. между ФДРг“ ООД и етажната собственост с адрес: АДРЕС по силата на който дружеството се е задължило да достави и монтира необходимите уреди за регулиране и отчитане на консумацията на топлинна енергия, както и да изготвя и предоставя на насрещната страна обща и индивидуални изравнителни сметки за консумираната топлинна енергия.

Ангажиран е договор, сключен между „ФИРМА“ ЕАД – възложител и „ФДР“ АД, при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в, ал.2 ЗЕ. По силата на договора възложителят е възложил на изпълнителя, който е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. София, при спазване на изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024/10.08.2007 г., срещу насрещното задължение на възложителя да заплаща договореното възнаграждение.

Прието е за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че в периода от м.05.2019г. до м.04.2021г. процесният имот е бил топлоснабден, както и че стойността на доставената топлинна енергия възлиза именно на посочената от ищеца сума, за която сума са издадени и осчетоводени фактури от ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т.1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното

предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

От представените по делото Договор за покупко-продажба на жилище, сключен по реда на чл. 117 от ЗТСУ се установява, че ответникът е едноличен собственик на топлоснабдения имот.

Нормата на чл.150, ал.1 ЗЕ регламентира продажбата на топлинна енергия от топлопреносно предприятие на потребители /клиенти/ на топлинна енергия за битови нужди, като постановява, че тя се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР, в които се урежда съдържанието на договора. С оглед тази нормативна уредба между „ФИРМА“ ЕАД и ответника за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия за продажба, каквито са Общите условия, одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във вестник „Монитор“ от 11.07.2016 г., в сила от 11.08.2016 г.

Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в какъвто смисъл са й разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Изложените обстоятелства в своята съвкупност обосновават заключението, че за исковия период между ищцовото дружество от една страна и Б. З. П. от друга страна, е съществувало валидно облигационно правоотношение с предмет: доставката на топлинна енергия за битови нужди относно целия процесен имот.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл.139 – чл.148) и действалата през исковия период Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.).

В случая измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършвано от „ФДР“ АД.

В нормата на чл.156 ЗЕ е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

От страна на ответника Б. З. П. своевременно е направено възражение за изтекла погасителна давност.

Съгласно ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, вземанията на топлоснабдителните дружества са периодични по смисъла на чл.111, б. „в“ ЗЗД, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от тези дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер.

Съгласно нормата на чл.114, ал.1 ЗЗД давностният срок започва да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от действащите общи условия от 2016 г. клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, а стойността на фактурата за изравнителните сметки, в 45-дневен срок след периода, за който се отнасят.

Настоящият иск се счита предявен от момента на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/ арг. от чл. 422, ал. 1 ГПК/- 28.10.2022. В периода на течение на погасителната давност обаче е приет специалния Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020г., и за преодоляване на последиците. Съгласно чл. 3, т. 2 от него (изм. - ДВ, бр. 34 от 2020г., в сила от 09.04.2020г.) за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. С Решение на Народното събрание на В периода на течение на погасителната давност обаче е приет специалния Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с Решение на НС от 13.03.2020г., и за преодоляване на последиците. Съгласно чл. 3, т. 2 от него (изм. - ДВ, бр. 34 от 2020г., в сила от 09.04.2020г.) за срока от 13 март 2020г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. С Решение на Народното събрание на Република България от 13.03.2020г. /ДВ, бр. 22/2020г./ е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020г. до 13 април 2020г. С Решение на НС /ДВ, бр. 33/2020г./ срокът на обявеното с Решение на Народното събрание от 13 март 2020г. извънредно положение върху цялата територия на Република България е удължен до 13 май 2020г. След тази дата, срокът на извънредното положение не е бил удължаван, от което следва, че същото е отпаднало. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г. /, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностния срок е възобновено на 21.05.2020 г.

По изложените съображения, следва да се приеме, че в периода от 13 март 2020 г. до 20 май 2020 г., вкл. /69 дни/, давностните срокове са спрени. Поради това, срокът на погасителната давност за процесните вземания, които са в полза на частноправен субект /търговско дружество/, следва да бъде удължен с периода, в който е спряла да тече давността, равняващ се на 69 дни.

Така към датата на подаване на исковата молба е изтекла погасителната давност за вземанията, станали изискуеми преди 21.08.2019 г. Най ранно-изискуемото вземане по прогностните месечни фактури за м.07.2019 г. е станало изискуемо на 14.09.2019 г. и не е по-гасено по давност, съответно няма погасени по давност вземания.

За периода на своята забава отвтеникът дължи обезщетение в размер на законната лихва. Ищецът има вземане срещу ответника за мораторна лихва за периода 15.09.2020 г. до 11.10.2022 г. в размер на 244.01 лева, изчислен от съда с данъчен калкулатор на НАП - https://nraapp02.nra.bg/web_interest/start_int.jsp по реда на чл. 162 ГПК при изчисляване на лихвата върху основа- дължимата сума за всеки отоплителен сезон съобразно методиката посочена в общите условия – от 15.09 на съответната година до 14.08.2023 г.

По силата на чл.22 от Общите условия на ищеца от 2016 г. дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС, като съгласно ал.2 на същите клаузи – клиентите заплащат на продавача стойността на услугата

дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

В чл.61, ал.1 от действащата през исковия период Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.) е предвидено, че дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл.139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл.151, ал.1 ЗЕ, при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партията на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия от 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В процесния случай е налице хипотезата на чл. 61, ал. 2, т. 2 от Наредба № 16-334 от 6.04.2007 г. за топлоснабдяването (отм.) съгласно която разпределението на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва само от топлопреносното предприятие или от доставчика, когато в сгради - етажна собственост, клиентите не са избрали лице избират лице, регистрирано по реда на чл. 139а, за извършване на услугата дялово разпределение.

Предвид горните обстоятелства ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените искове за установяване на дължимостта на тази сума в полза на „ФИРМА” ЕАД – в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание.

Констатира се, че неизплатеният размер на претенцията за дялово разпределение спрямо ответника е правилно определена, не е погасена по давност и е на обща стойност от 18.12 лева.

Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус относно престирането на цената на услугата дялово разпределение, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Поканата за заплащане има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва върху дължимата се като главница сумата. До приключване на производството пред първоинстанционния съд ищцовото дружество не е ангажирало доказателства за връчването на ответника на такава покана относно заплащането на услугата за дялово разпределение, съобразно което последният не е изпаднал в забава и не дължи на „ФИРМА” ЕАД обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД или сумата от 5.02 лева - лихва за периода от 31.10.2019г. до 11.10.2022г.,

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, на „ФИРМА” ЕАД съобразно уважената част от исковете спрямо първоначално предявената част се следват деловодни разноски спрямо ответника за настоящото производство, чийто размер, възлиза на 127.33 лв., от общо дължим размер от 137.49 лева/ държавна такса- 37.49 лева и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в размер на 100 лева по реда на чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.37, ал.1 от ЗПрП вр. с чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ/. Съгласно мотивите към т. 11г от ТР №4/2013 на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за делимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Видно от приложените към заповедното производство доказателства следва да се присъдят съразмерно разноски -81.03 лева от пълен размер от 87.49 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК на ответника се следват разноски за прекратената и за

отхвърлената част от исквете в размер на 36.93 лева от претендиран размер от 500 лева. Съразмерно за прекратената и за отхвърлената част от исквете се следва възнаграждение и за заповедното производство в размер на 29.55 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО спрямо Б. З. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, че дължи на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, представлявано от АА- Изпълнителен директор, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД във връзка с чл. 422 ГПК сумата 1473.71 лева- главница, представляваща стойност на незаплатената топлинна енергия /ТЕ/ за топлоснабден имот с адрес: АДРЕС, аб. № ***** ИД номер: *****, за периода м.07.2019г. до м.04.2021г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г., до изплащане на вземането, 244.01 лева - мораторна лихва за забава от 15.09.2020 г. до 11.10.2022г., както и суми за дялово разпределение 18.12 лева - главница за периода от м.09.2019г. до м.02.2021г., ведно със законната лихва от 28.10.2022г. до окончателното изплащане на вземането,, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №58945/2022 г. на СРС, 46 състав, като **ОТХВЪРЛЯ иска за мораторна лихва върху главницата за ТЕ над уважения размер от 244.01 лева до пълния претендиран размер от 317.05 лева и за периода от 15.11.2019 г. до 15.09.2020 г. и иска за мораторна лихва върху сумите за дялово разпределение в размер на 5.02 лева за периода от 31.10.2019 г. до 11.10.2022 г.**

ОСЪЖДА Б. З. П., ЕГН *****, с адрес: АДРЕС, да заплати на „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, на основание чл. 78, ал. 1, съдебно-деловодни разноски за производството по ч.гр.д. № 58945/2022 г. на СРС в размер на 81.03 лева, както и за настоящото производство, в размер на 127.33 лева.

ОСЪЖДА „ФИРМА” ЕАД, ЕИК *****, да заплати на Б. З. П., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК съдебно-деловодни разноски за производството по ч.гр.д. № 58945/2022 г. на СРС в размер на 29.55 лева, както и за настоящото производство, в размер на 36.93 лева.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на ищеца: „ФДР” ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____